

kulturinstitusjoner under nasjonalt ansvar gjøres til regionale.

FOTO: BERIT ROALD/NTB SCANPIX

ikke av hensyn til det beste for kulturlivet.

tas seriøst

klareste institusjonaliserte uttrykket for maktspredning og armlengdes avstand fra politiske beslutninger i kultursektoren i Norge. Det vil åpenbart være krevende og uhensiktsmessig å etablere et slikt system i hver region. Ekspert rapporten sannsynliggjør ikke hvordan overflytting av disse oppgavene faktisk skal bidra til bedre offentlig ressursbruk.

De fleste vet at et kulturtiltak både kan ha et lokalt kjernepublikum og tilreisende publikum, engasjere lokale frivillige, samarbeide med lokalt næringsliv, inngå i et nasjonalt fagnettverk, koble kunstnere fra andre kanter av landet sammen med de lokale, og drive prosjektsamarbeid med kolleger internasjonalt. En nasjonal kulturpolitikk må omfatte både staten, regionene og kommunene, ikke bare ett av disse nivåene. Det er viktig at de tre forvaltningsnivåene samlet gir kulturlivet rammebetingelser som sikrer både kontinuitet og fornyelse, at det skapes

attraktive virkesteder for kunstnere og kulturaktører spredt i landet, at kulturarv ivaretas, diskuteres og formidles, og at det utvikles og opprettholdes en velfungerende infrastruktur der publikum kan møte kulturuttrykk og kunst. Det vil ikke skje om en følger anbefalingen i ekspertutvalgets rapport. Rapportens foreslåtte definisjon av institusjoner av nasjonal karakter som å være de som ligger i hovedstaden kan rett og slett ikke tas seriøst.

Send innlegg innen kultur/idédebatt

Kronikk: 6000 tegn inkl. mellomrom.
Hovedinnlegg: 4000 tegn.
Innlegg/replikk: 2000 tegn.
Kortinnlegg: 800–1500 tegn.

Sendes til:
debatt@dagsavisen.no
Legg ved portrettfoto.

Bjarne Melgaards «A house to die in» vekker sterke reaksjoner.

ILLUSTRASJON: MIR/SNØHETTA

Dødshuset: En internasjonal skandale?

MUNCH

SONJA KROHN
Billedkunstner

Vår største kunstner, hvis internasjonale berømmelse bare har steget etter hans død – Edvard Munch – isolerte seg på sin eiendom Ekely siste del av livet, hvor han arbeidet med landskapet rundt seg som motiv. At atelieret han oppførte og landskapet rundt må bevares, er en selvfølge. Både som vår nasjonale arv og en verdensarv. At Munch testamenterte alt til Oslo kommune, skulle sikre dette for ettertiden.

Men hva skjer? Oslo byantikvar, som skal verne det verneverdige i byen vår, har godtatt følgende: Et spektakulært og aggressivt prangende bygg kan oppføres i Munchs landskap, kloss innpå hans eiendom! Noe som vil tiltrekke seg stor oppmerksomhet og dominere og endre området. Også Riksantikvaren, vår høyeste beskytter av det verneverdige i landet, har godtatt samme bygg på samme sted!

Begge antikvarene har mottatt mangfoldige klager fra kunstnere og andre, men har unnlatt å aksle sitt ansvar. Haddede Munch levd ville han motsatt seg dette, som må ses som et usselt tillitsbrudd mot vår største kunstner.

Den manglende viljen til å verne om arven etter Munch viser et amerikanisert Norge fullstendig styrt av økonomiske interesser. Pengefolk kan finansiere store prosjekter som får godkjennelse, uansett hvilke verdier som raseres. Amerikaniseringen har ikke minst fått dominere i kulturlivet, noe som gir seg utslag også i denne

saken. En sjokkert finsk kollega sa at noe slikt ikke kan skje i vårt naboland Finland, hvor de støtter opp om minnet av sine store døde.

Snøhetta har grunn til å være stolte av sin internasjonale suksess, men får de aldri nok? For det er dem som uten blussel skryter i et amerikansk tidsskrift av at de vil bygge et «house to die in» «on a plot of land next door to the estate of Edvard Munch, the expressionist painter of «the Scream».

Det er altså et poeng for Snøhetta å nettopp legge seg kloss innpå Munch, et poeng som de markedsfører seg med også internasjonalt. Denne innpåslitenheten er påfallende. Hvorfor tar de ikke hensyn til de mange protestene fra folk som er opprørte over det som ser ut til å skje rundt arven etter vår største kunstner?

Snøhetta står sammen med Selvaag om planene, så de har penger til å kjøpe seg en hvilken som helst annen tomt for sitt oppsiktsvekkende «dødshus». I stedet bruker de sin innflytelse i mange kanaler for å påvirke opinionen til støtte for sitt prosjekt, nettopp der de kan dra nytte av nærheten til Munch. Saken må avvises på et kulturpolitisk grunnlag, så den ikke ender i en internasjonal skandale!

Merk at «dødshuset» skal huse en kunstner som er blitt sammenstilt med Munch i Munch-museet. Det kan ha gått til hodet på vedkommende, som ikke virker hemmet av beskjedenhet. Og ytterligere assosiering med den store Munch kan saktens fremme karrieren, og økonomien til dem som satser på ham.

Men eventyret er ikke ute!